

Sygn. akt II UK 480/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z wniosku Z.C.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W.
o emeryturę policyjną,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 lutego 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 lutego 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 lutego 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację wnioskodawcy Z. C. od wyroku Sądu Okręgowego w W. XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych z dnia 1 lutego 2012 r. oddalającego jego odwołanie od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA w W. z dnia 1 lutego 2012 r., odmawiającej mu ponownego ustalenia prawa do emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej oraz wypłaty świadczeń.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, organ emerytalny prawidłowo wydał w dniu 29 września 2010 r. decyzję stwierdzającą ustanie prawa wnioskodawcy do policyjnej emerytury oraz policyjnej renty inwalidzkiej oraz wstrzymującą wypłatę świadczeń z dniem 1 października 2010 r. wobec prawomocnego skazania wnioskodawcy wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 4 maja 2009 r., XIV U (...), za przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. i 231 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k., który został

utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 29 października 2009 r., IV Ka (...), i z tym dniem uprawomocnił się.

Powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II UK 151/11 (OSNP 2013 nr 5-6, poz. 65), Sąd Apelacyjny wskazał, że art. 10 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.) został zmieniony przez art. 4 pkt 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zmianie ustawy o Straży Granicznej oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 82, poz. 558, zwanej dalej ustawą zmieniającą) i w nowym brzmieniu stosuje się go w razie skazania funkcjonariusza prawomocnym wyrokiem Sądu, lub gdy orzeczono prawomocnie środek karny po dniu wejścia w życie ustawy zmieniającej, tj. po 11 czerwca 2009 r. (art. 12 ustawy zmieniającej). Oznacza to, że przesłanką materialną utraty prawa do emerytury policyjnej nie jest data popełnienia czynu zabronionego, o jakim mowa w art. 10 ust. 2 i 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...), ale prawomocne skazanie po wejściu w życie zmienionego art. 10 (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 stycznia 2011 r., II UK 275/11, niepublikowane). Według tej judykatury, „dokonana zmiana ustawy nie narusza (...) art. 32 ust. 1 Konstytucji RP i wyrażonej w nim zasady równości wobec prawa wszystkich obywateli znajdujących się w podanej sytuacji prawnej, a także praw słusznie nabytych”.

W skardze kasacyjnej skarżący wnioskodawca zarzucił naruszenie art. 32 Konstytucji RP w związku z art. 10 ust. 2 oraz art. 39 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) oraz z art. 12 ustawy zmieniającej przez niewłaściwe zastosowanie polegające „na zastosowaniu powyższych ustaw w brzmieniu obowiązującym od dnia 11 czerwca 2007 r. w stosunku do Ubezpieczonego, który nabył prawo do emerytury policyjnej przed wejściem w życie nowelizacji, tj. w dniu 1 sierpnia 2006 r.”. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania „na podstawie 398⁹ § 1 pkt 1 i 4” k.p.c. Skarga bowiem „jest oczywiście uzasadniona w zakresie wniesionych zarzutów napuszenia prawa materialnego wskazanych w części petytoryjnej”. Natomiast istotne zagadnienie prawne, odnosi się „do kwestii równości wobec prawa

wszystkich obywateli znajdujących się w podobnej sytuacji prawnej”. Zdaniem skarżącego, „osoby znajdujące się w takiej samej sytuacji prawnej, które popełniły przestępstwo przed dniem 11 czerwca 2007 r. są traktowane w różny sposób od tego, kiedy zapadł wyrok w ich sprawie. W przypadku bowiem wydania wyroku skazującego przed dniem 11 czerwca 2007 r., osoby skazane za przestępstwo umyślne lub przestępstwo skarbowe umyślne, ścigane z oskarżenia publicznego, popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, zachowują prawo do zaopatrzenia emerytalnego na podstawie przepisów ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...). Natomiast w przypadku wydanego wyroku po dniu 11 czerwca 2007 roku, osoby skazane za wymienione wyżej przestępstwa tracą prawo do zaopatrzenia emerytalnego”.

Skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania oraz o rozpoznanie skargi na rozprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie - powinno zawierać argumenty świadczące o tym, że ze względu na sformułowane w ustawie wymagania, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony występowaniem w sprawie zagadnienie prawne, a nadto twierdzenie, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Co do tej pierwszej przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., w orzecznictwie przyjmuje się, że wniosek o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy sformułowany problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd

Najwyższy lub istnieją w piśmiennictwie rozbieżności, wynikające z odmiennej wykładni przepisów, na których oparto sformułowane zagadnienia prawne. Ponadto takiemu zagadnieniu prawnemu musi towarzyszyć wywód prawny zawierający należycie uzasadnioną argumentację, przemawiającą za potrzebą jego merytorycznego wyjaśnienia (rozstrzygnięcia). Tego rodzaju wymagań nie spełnia wniesiona skarga kasacyjna, ponieważ sformułowane w skardze kasacyjnej zagadnienie prawne zostało już wyjaśnione zarówno przez Trybunał Konstytucyjny, jak i Sąd Najwyższy. W wyroku z 7 kwietnia 2011 r., K 4/09 (OTK-A 2011 nr 3, poz. 20), Trybunał Konstytucyjny - badając zgodność art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...), w brzmieniu nadanym ustawą zmieniającą z dnia 13 kwietnia 2007 r., w zakresie, w jakim pozbawia osoby, będące w chwili wejścia w życie tego przepisu emerytami służb, prawa do emerytury w razie skazania za przestępstwo związane z wykonywaniem czynności służbowych lub z art. 258 k.k. lub wobec których orzeczono prawomocnie środek karny pozbawienia praw publicznych za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe popełnione przed zwolnieniem ze służby, z art. 2 Konstytucji - wiążąco orzekł, że art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. w związku z art. 12 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. jest zgodny z wynikającymi z art. 2 Konstytucji zasadami niedziałania prawa wstecz oraz ochrony praw słusznie nabytych. Na gruncie tego konstytucyjnego judyktu, nie ma podstaw prawnych ani uzasadnienia dzielenie emerytów policyjnych (służb), którzy podlegają pod reżim nowej regulacji z art. 10 ust. 2, na tych którzy nabyli emeryturę przed i po wejściu jej w życie. Punktem odniesienia nie jest zatem data przejścia na emeryturę, ale data skazania za określone przestępstwo.

Wykładnię tą potwierdził Sąd Najwyższy w powołanym przez Sąd Apelacyjny wyroku z dnia 23 marca 2012 r., II UK 151/11, wskazując, że przesłanką utraty prawa do emerytury policyjnej jest prawomocne skazanie po dniu 11 czerwca 2007 r. za czyn zabroniony, o którym mowa w art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...). W uzasadnieniu tego judyktu Sąd Najwyższy potwierdził stanowisko, że dokonana zmiana tej ustawy nie narusza art. 32 ust. 1 Konstytucji RP i wyrażonej w nim zasady równości wobec prawa wszystkich obywateli znajdujących się w podobnej sytuacji prawnej, a

także nie narusza praw słusznie nabytych, które w sprawach z ubezpieczenia społecznego nie mają charakteru absolutnego. Również w wyroku z dnia 6 września 2012 r., II UK 38/12 (OSNP 2013 nr 15-16, poz. 187), Sąd Najwyższy stwierdził, że „pozbawienie prawa do emerytury policyjnej funkcjonariuszy na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) w brzmieniu nadanym przez art. 4 pkt 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zmianie ustawy o Straży Granicznej oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 82, poz. 558), którzy emeryturę uzyskali przed wejściem nowej regulacji, nie jest sprzeczne z zasadą niedziałania prawa wstecz i z zasadą ochrony praw nabytych”. Nie było zatem potrzeby rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego, które uzyskało wystarczające wyjaśnienie w powołanej wyżej judykaturze konstytucyjnej i sądowej. W konsekwencji oczywiście bezpodstawny i bezzasadny okazał się wniosek o rzekomo oczywiście uzasadnionej skardze kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).